

# אריאל שרון הלך למסיבה אחו



התקופה שבה הוא מחליף את בגין כדי לשבת כראש השולחן. לא היתה כל סיבה לכינוס.

הממשלה לא היתה יכולה לקבל סיכומים על מה שאירע. משום ש' וועדת-החקירה שמינה הרמטכ"ל, על-פי הוראת שר-הביטחון עדיין לא סיימה את עבודתה. הממשלה לא היתה יכולה להחליט על תגובתה נגד אש"ף או הסורים בצפון לבנון או דמשק. משום שבוקר יום השישי לא היו הוכחות שמיטען חבלה הוא שמוטט את הבניין. אך לארליך זה לא הפריע לכנס את הממשלה.

שר-הביטחון עצמו גילה אדיי שות מוחלטת למימדי האסון. ביום החמישי בלילה, כאשר היו ברור רים לו מיספרי הקבורים מתחת לבניין, ושהסיכוי להצילם הוא אפ" ס, הוא השתתף בכינוס מיסלגתי חסר-ערך במצודת-זאב, וחיך ל- מצלמה כאשר חתם לאוהדים בכי ניסתו לאולם.

אחר-כך הוא מיהר למסיבה שי נערכה בביתו של גשיא מכוון וייצמן ברחובות, הפרופסור מיכאל סלע, לזוג נדבנים משוייץ.

רק ביום השישי בבוקר, יממה אחרי שהבניין קרס, הוא בא לצור. כדי לחלק את שרון מדעת-הקהל, מיהר שר-התיירות, אברהם שריר, שעות אחדות אחרי ההתמוטטות ל- הגן עליו. הוא טען שהכוחות בי שטח היו שאננים, ולמעשה הא כיוון אצבע מאשימה לעברו של הרמטכ"ל, רפאל איתן.

**א** ? תכפו אותו בחול. הוא צעיר מדי ו' זעקה לילי אפרים, אמו של חייל-המילואים עזרא אפרים, שנהרג בהתמוטטות בניין המימשל הצבאי בצור. כאשר נקבר בבית-הקברות הצבאי בקריית- שאול.

במקומות שונים בארץ חזרו זעי- קות'אם אלה 75 פעם, רובן ביום הראשון השבוע. הרוגי האסון הי- צבאי, הכבד ביותר שידע צה"ל ש- לא במהלך מלחמה ממש, הובאו למנוחות. האחד אחרי השני, בבת"י הקברות הגדולים כבסרט נע, בהפ- רשים של שעה.

השרים שהרימו את ידם בעד יציאה למלחמת הלבנון, כמו חבי רייהכנסת שתמכו ביוזמת הממש- לה, שהמפולת בצור היא תוצאה שלה, הדירו את רגליהם מבת-העל- מין. הם היו עסוקים בעשיית רווחים אישיים על חשבון הרוגי צור.

ככל שרבו סימני-השאלה באשר לסיבה האמיתית להתמוטטות הי מיבנה בן שבע הקומות (ראה במ- דניה עמוד 5), גדלה ההשתאות לי מראה התנהגותם של נבחריהעם.

## אצבע לעבר

### הרמטכ"ל

**מ** משלת ישראל כונסה לישי- בה דחופה על-ידי ממלא-מקורו מו של ראש-הממשלה, שימחה אר- לך, היה זה יממה אחרי הקריסה. מלבד הלהט של ארליך לנצל את



**אם אתעלפת** אמו של יששכר אהרו, ני, איש שירות-הביט" חוץ-הכללי מחולון, זועקת למראה הארון המורד

מהטנדר הצבאי, כאשר התקרבה לארון עד כדי נגיפה, היא התעלפה. דקות ארוכות עברו עד שחובש בא לטפל בה. היא הוצאה מהרחבה על גבי אלונקה.



שוניים בארץ, באו לחלוק לו כבוד אחרון. בני-המישפחה חששו שהאב יתמוטט על-יד הקבר, אך הוא הסתפק בש"חה חרשית ענ הבן המת, וביקש מאותם שאוחזים בו, שיניחו לו להתקרב עד שפת הבור הפתוח, לפני שהחיילים נושאי-הארון החלו לכסותו ברבגי עפר.

**אב ליד הקבר** משה אפרים, אביו של עזרא אפרים מרמת-גן, מתייחד עם בנו, בעוד החיילים נושאי-הארון מכסים את הבור הפתוח. הלווייתו של עזרא החלה באיחור קל, ורבים מבני-המישפחה וקרוביה ממקומות